

Boekje Theresia

5de week

De naastenliefde

1. Het woord van God

“Gij zult de Heer uw God beminnen met geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw verstand. Dit is het voornaamste en eerste gebod. Het tweede, daarmee gelijkwaardig: Gij zult uw naaste beminnen als uzelf. (Matt. 22, 37-39)

“Ik geef u een nieuw gebod en dat is dat u elkaar moet liefhebben, zoals Ik u heb liefgehad, zo moet ook u elkaar liefhebben” (Joh. 13, 34) .

2. Toelichting van het thema van de week

Theresia schreef op vraag van haar priorin, Moeder Marie van Gonzaga een manuscript (C of G naargelang de uitgave) over de naastenliefde. Daarin koppelt Theresia het tweede gebod uit het Oude Testament *“je zult je naaste liefhebben als jezelf”* aan Jezus nieuwe gebod, nl. *“Ik geef u een nieuw gebod en dat is dat u elkaar moet liefhebben, zoals Ik u heb liefgehad, zo moet ook u elkaar liefhebben”* (afscheidsrede van het Laatste Avondmaal Joh 13, 34-35). Theresia beseft echter dat zij haar zusters niet kan liefhebben zoals Jezus ze liefheeft. Daarom vraagt zij dat Jezus ze in haar komt beminnen. Want Theresia heeft de zekerheid dat het Jezus’ wil is in haar alle mensen lief te hebben die zij volgens zijn gebod lief moet hebben. Ze voelt hierbij aan dat hoe meer zij met Jezus verenigd is, hoe meer ze ook haar zusters kan beminnen. In haar uiteenzetting over de naastenliefde geeft ze talrijke voorbeelden van hoe zij bemint.

3. In de komende week in gebed te brengen tekst

((Manuscript C (G in een andere uitgave) folio 14r)

Er is een zuster in de kloostergemeenschap die de gave heeft om mij in allerlei dingen tegen te staan ; haar manieren, haar gezegdes en haar karakter vind ik zeer onaangenaam. Toch is het een heilige religieuze die zeer aangenaam moet zijn aan de goede God. Omdat ik dan ook niet wilde toegeven aan de natuurlijke antipathie die ik voelde, zei ik bij mijzelf dat de liefde voor je medemens niet moet bestaan in gevoelens, maar in daden. Toen ben ik mij erop gaan toelekken om voor die zuster hetzelfde te doen wat ik voor iemand gedaan zou hebben die mij het liefste was. Elke keer als ik haar tegenkwam bad ik voor haar en dan offerde ik al haar deugden en verdiensten aan God op. Ik voelde wel dat het Jezus plezier deed, want er bestaat geen enkele kunstenaar die het niet fijn vindt als hij geprezen wordt om zijn werk! En Jezus, de kunstenaar van de zielen, is blij als je niet bij de buitenkant blijft staan, maar wanneer je doordringt tot het innerlijke heiligdom dat Hij zich als verblijf heeft gekozen en er de schoonheid van bewondert. Ik volstond er niet mee om veel te bidden voor de zuster die mij aanleiding gaf tot zoveel strijd met mijzelf : ik probeerde haar ook alle mogelijke diensten te bewijzen, en als ik mij bekoord voelde om haar op een onaangename wijze te antwoorden, nam ik er genoegen mee zo vriendelijk mogelijk tegen haar te glimlachen, en ik probeerde dan het gesprek op iets anders te brengen, want in de Navolging van Christus wordt gezegd : "Het is beter om iedereen in zijn eigen gevoelens te laten dan je bezig te houden met twisten" .

Wanneer ik niet in de recreatie was - ik bedoel tijdens de werkuren - en ik met deze zuster in contact kwam, nam ik ook dikwijls de vlucht als ik het te kwaad kreeg in mijn tweestrijd! Daar zij helemaal niet

Nu is zij een afgrond, dieper dan ik peilen kan. Als ik U wil liefhebben zoals U mij bemint, moet ik Uw eigen Liefde lenen. Dan alleen vind ik rust. Dit is mijn gebed.

Ik vraag U, Jezus, me te halen in de gloed van Uw liefde, me zo innig één te maken met U dat U in mij leeft en handelt.
Amen

8. Terugblik

Heeft dit traject met Theresia vandaag al iets in mijn leven veranderd? Heb ik een speciale genade of genezing ontvangen? Zo ja, ben ik bereid, naar het einde van het traject toe hierover te getuigen? Denk hierover in de komende week na.

9. Lied(eren):

Onze schuilplaats is God (Opwekking)

<https://www.youtube.com/watch?v=c4Gk8dYij8Y>

Hij is verheerlijkt (Sela)

<https://youtu.be/nzmNeG02umU>

Juich want Jezus is Heer! (Opwekking)

<https://www.youtube.com/watch?v=CbMVUrs9XI4>

(Manuscript G 20r)

Als een doek dat door een kunstenaar geschilderd is, zou kunnen denken en spreken, dan zou het er zich niet over beklagen altijd maar weer aangeraakt en bijgewerkt te moeten orden door een penseel. Het zou ook niet jaloers zijn op dat instrument, want het schilderij weet wel dat het de schoonheid waarmee het bekleed is, niet aan het penseel te danken heeft, maar aan de kunstenaar die dat penseel stuurt. Ook het penseel zou zich niet kunnen beroemen op het door hem gemaakte meesterwerk. Een penseel weet dat een kunstenaar zich niet snel van zijn stuk laat brengen, iets moeilijks als een uitdaging ziet en er soms van houdt zwakke en gebrekkige instrumenten uit te kiezen.

4. Vraagje voor de uitwisseling in groep:

Hoe ga ik om met mijn medemens die ik onaangenaam vind en hoe leert Theresia mij ermee om te gaan?

5. Te vragen genade

De genade ontvangen van "liefhebben op Jezus' wijze".

6. Een concreet te zetten stap

Als ik mij bekoord voel om mijn naaste op een onaangename wijze te antwoorden, neem ik er genoeg mee zo vriendelijk mogelijk tegen mijn naaste te glimlachen, en ik probeer het gesprek op iets anders te brengen, want in de Navolging van Christus wordt gezegd : "Het is beter om iedereen in zijn eigen gevoelens te laten dan je bezig te houden met twisten"

7. Gebed van Theresia van Lisieux

Uw liefde, Heer, was me vóór vanaf mijn jeugd.
Zij is met mij opgegroeid.

wist wat ik voor haar voelde, had zij geen flauw idee van de motieven in mijn gedrag en bleef ervan overtuigd dat ik haar karakter prettig vond. Op een dag in de recreatie zei zij mij ongeveer het volgende, terwijl zij mij heel vriendelijk aankeek : "Zou u mij willen zeggen, Zuster Thérèse van het Kindje Jezus, wat u zo in mij aantrekt? Steeds als u mij aankijkt, zie ik u glimlachen?" Ach, wat mij aantrok was Jezus in het diepste van haar hart. .. Jezus, die het bitterste zoet weet te maken. Ik antwoordde dat ik glimlachte omdat ik blij was haar te zien! Ik zei er natuurlijk niet bij dat ik dat in geestelijk opzicht bedoelde ...

(Manuscript C folio 28v – 29v)

Ik herinner mij een daad van naastenliefde die de goede God mij ingaf toen ik nog novice was. Het had niet veel te betekenen, maar toch, "onze Vader die in het verborgene ziet" en meer op de bedoeling let dan op de grootsheid van de prestatie "heeft mij daarvoor al beloond" zonder het andere leven af te wachten. (Mt.6,3-4) Het was in de tijd dat Zuster Saint-Pierre nog in het koor en in de eetzaal kwam. Tijdens het avondgebed had zij haar plaats vlak voor mij. Tien minuten voor zes moest een zuster ervoor zorgen haar naar de eetzaal te begeleiden, want de ziekenzusters hadden te veel zieken te verzorgen om haar te komen halen. Het kostte mij heel wat mijzelf aan te bieden voor deze kleine dienst, want ik wist dat het niet gemakkelijk was het die goede Zuster Saint-Pierre naar de zin te maken. Zij had immers zoveel pijn dat zij er tegen opzag om van begeleidster te veranderen. Toch wilde ik zo een mooie gelegenheid om de naastenliefde te beoefenen niet laten ontglippen, want ik dacht aan Jezus' woorden : "Wat gij voor de minsten van de mijnen gedaan hebt, dat hebt gij aan Mij gedaan" (Mt.25,40). Ik bood mij dus heel bescheiden aan om met haar mee te gaan : het kostte mij echter heel

wat moeite vooraleer zij mijn diensten accepteerde. Ik zette door en ik deed zo mijn best dat het mij helemaal gelukte.

Elke avond, zo gauw ik Zuster Saint-Pierre met haar zandloper zag schudden, wist ik dat dat wilde zeggen : nu moeten we weg! Het is niet te geloven hoeveel moeite het mij kostte om mij dan te overwinnen, vooral in het begin. Toch deed ik het meteen en daarna begon de hele ceremonie. Eerst moest ik haar bankje opzij schuiven en verplaatsen op een bepaalde manier - en mij daarbij vooral niet haasten. Daarna begon de wandeling. Het ging er om met de goede zieke zuster mee te gaan terwijl ik haar vasthield bij haar ceintuur. Ik deed dat zo zachtjes als ik maar kon. Maar als zij per ongeluk een verkeerde- stap zette, dacht zij direct dat ik haar niet goed vasthield en dat zij zou vallen. "Ach, mijn God, u loopt te hard, ik zal nog iets breken". En als ik probeerde nog langzamer te lopen : "Maar ga dan toch mee! Ik voel uw hand niet meer, u laat mij los, dadelijk val ik nog. Ach, ik heb wel gezegd dat u te jong was om met mij mee te gaan". Eindelijk raakten wij zonder ongelukken in de eetzaal. Daar doken onverwachts weer andere moeilijkheden op. Het kwam er dan op aan om Zuster Saint-Pierre te helpen bij het gaan zitten en dat zo handig aan te leggen dat zij geen pijn kreeg, daarna haar mouwen terug te slaan (op een bepaalde manier) en daarna mocht ik weggaan. Met haar arme misvormde handen brokkelde zij brood in haar napje zo goed als zij kon. Ik merkte dat al gauw en elke avond ging ik niet van haar vandaan voor ik haar die kleine dienst had bewezen. Daar zij mij dat niet had gevraagd, was zij zeer getroffen door mijn attentie en op deze manier, die ik niet met opzet had bedacht, kwam ik bij haar helemaal in een goed blaadje te staan en vooral (zoals ik pas later te horen kreeg) omdat ik, wanneer ik haar brood had klaargemaakt, haar zo vriendelijk mogelijk toelachte voor ik wegging.

Lieve Moeder, u bent er wellicht verwonderd over dat ik u deze kleine daad van naastenliefde vertel, die al zo lange tijd geleden is. Ach, ik heb dat echt gedaan omdat ik voelde dat ik de barmhartigheid van de Heer moet prijzen. Want hij laat deze herinnering voor mij als een geur zijn, die mij aanzet om de naastenliefde te beoefenen.

(Manuscript G (= C in een andere uitgave) 19v)

Als ik een keer iets zeg dat mijn zusters leuk vinden, dan vind ik het heel normaal dat zij er zich meester van maken alsof het iets van hen is. Die gedachte komt van de heilige Geest en niet van mij. De heilige Paulus zegt immers dat we zonder die Geest van Liefde aan onze Vader die in de hemelen is niet de naam "Vader" kunnen geven. Hij is dus vrij om zich van mij te bedienen om zo aan een bepaalde ziel een goede gedachte te schenken. Als ik zou denken dat die gedachte van mij was, dan zou ik net zo zijn als "De ezel die de relieken droeg" (J. de la Fontaine, Fabels). Die geloofde dat de eer die men aan de heiligen bewees, voor hem bedoeld was!

Ik kijk niet geringschattend neer op diepzinnige gedachten die de ziel voeden en haar met God verenigen, maar ik heb al lang geleden begrepen dat je je er niet op moet laten voorstaan en dat je niet moet denken dat volmaaktheid erin bestaat veel inzicht te krijgen. De mooiste gedachten zijn zonder daden niets waard. Natuurlijk kunnen de anderen wel hun voordeel doen met die gedachte; nederig betonen ze hun dankbaarheid ten opzichte van God, omdat Hij het toestaat te delen in het feestmaal van een ziel die Hij heeft willen verrijken met zijn genaden. Maar als de ziel behagen schept in haar mooie gedachten en bidt zoals de Farizeeër (Lc 18, 10-12), dan lijkt ze op iemand die van honger sterft voor een rijk bedekte tafel: al haar gasten pakken er in overvloed voedsel af en werpen af en toe een jaloerse blik naar degenen die zoveel bezit.